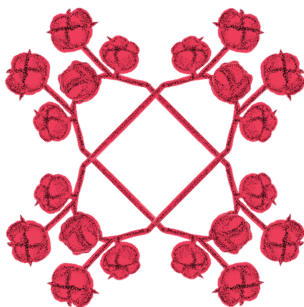

hartija

zelena jabuka

Sara Stojanović

// Sara Stojanović / Zelena jabuka / Edicija Pamuk // Izdavač /
Hartija @FMK / Karađorđeva 65 / 11000 Beograd, Srbija //
kontakt@hartija.xyz / <https://hartija.xyz> // Glavni i odgovorni
urednici / Niks Božović / Milena Stepanović / Miloš Mijanović //
Pod mentorstvom / Isidora Nikolić / Ivana Radmanovac // Grafičko
oblikovanje / Niks Božović // Ilustracije / Miloš Mijanović // Štampa /
Matrijaršija // Tiraž / 10 //

S poluzatvorenim očima i gotovo savršeno mirnim telom, Olivera bi uspela da ubedi neukog posmatrača u svoju nezainteresovanost za trenutnu konverzaciju. Blago nagnute glave, sa pogledom usmerenim ka letnjem nebu sa neobičnim manjkom oblaka, devojka riđe kose ležala je na starom ćebet u dvorištu svoje najbolje drugarice, dopuštajući da joj dinamičan ton drugaričine priče ponese misli. *Tako je vruće. Osećam kako mi se kapljica znoja sliva niz vrat. Sva sam lepljiva. Nisam videla Taru od prošlog vikenda.* Pogled. Jagodice na njenim prstima su se približile dlanovima u pozdravu u obliku polumeseca. Tara je pak sedela prekrštenih nogu nedaleko od nje, vidno uzbuđena detaljima priče koju je predočila. Haljina boje višnje bila je izgužvana kod Tarinih kolena, najverovatnije od neumornih pokreta koje je činila u njoj. Nadomak ruku obema devojka, na ćebet u našla svoje mesto i čini sa voćem. Bila je ispunjena jagodama, breskvama i jednom jabukom. S vremena ne vreme, Tara bi posegla za činijom i uzela jagodu.

– Ne mogu da verujem da je zapravo odbrusila profesoru na taj način – Tarin osmeh obasjao je njeno celo lice.

Tara je prošle godine upisala Fakultet umetnosti. Oduvek je imala oko za lepotu, za ono što je vredno, i dovoljno talenta da to pokaže i drugima. Kada su bile u osnovnoj školi, Olivera je bila predmet njenih prvih radova. *Slatka si kada si zamišljena,* rekla bi

kao opravdanje za svoj neobuzdan pogled i ruke koje su ovekovečile posledice tog pogleda na papir. Bile su nerazdvojne, jedna drugoj nezamenljive. Bile su najbolje drugarice... I ostale.

– Pa, Dunave, ne fali svima kičma kao tebi – Olivera je odgovorila uz poluosmeh, na trenutak skrenuvši nestašan pogled ka drugarici.

– Hej, ja zapravo imam poštovanja prema starijima od sebe... – Tara je dramatično zamahnula rukama – Dokle god nisu zatucane matore drtine poput Jovanovića. U pravu si, totalno je trebalo i ja da mu odbrusim.

4 Prijatna tišina zavladała je među njima. Bile su tu samo one, osnovci, one, dvadesetogodišnje studentkinje sa godinama sećanja koje su delile. Olivera je pože-lela da zamrzne ovaj trenutak u vremenu.

Glavni kvalitet koji je Olivera posedovala oduvek je bila odanost. Ta gotovo nesalomljiva odanost, koja ju je terala da čini sve za ljude koje je mogla da nazove bliskima, za njene ljude. Branila bi ih do poslednjeg daha i uradila sve u njenoj moći da ih učini srećnim. Tara bi joj često zamerala što ne stavlja sebe na prvo mesto više, što je samodestruktivno nesebična. *Preteruješ, bio bi Oliverin odgovor. Osim toga, ti si ta koja bi trebalo da prestane da bude fina prema ljudima koji to ne zaslužuju.*

– Išla sam na onu žurku sa Nevenom sinoć – Tara je prekinula tišinu.

Olivera je gledala kako Tarini zubi uranjaju u breskvu, čiji se sok polako slivao niz njenu bradu. Činija sa voćem postala je poluprazna.

– Zapravo, bilo je veoma zabavno. Mislim da bi ti se dopala muzika. Upoznala sam Nevenino društvo, i tu je bila jedna Mia koja...

Tara se upustila u priču o žurci, živopisno dočaravajući doživljaje pokretima svojih ruku. Nokti na njenim prstima bili su nalakirani zelenom bojom. Olivera nije mogla da se fokusira na ostatak priče. *Mene niko nije pozvao.* Tarine pege bile su posebno vidljive na podnevnom suncu. *Zašto je ona mogla da ide, a ne ja?* Polumeseci na njenim dlanovima bolno su sevnuli nakon što je povećala pritisak.

– Upoznala sam i Ljiljanu P. Rekla je da te zna, da ste na istom smeru. Pozdravila te je.

Olivera više nije osećala tešku žegu letnjeg vremena. Unutar nje bio je samo led. *Upoznala je Ljilju?* Ljilja je bila popularna devojka iz njene fakultetske grupe. Jedva da bi je udostojila pozdrava ako bi se našle u istoj učionici, *a Tara je uspela da se združi s njom.* *Tara je toliko šarmirala Ljilju da je Ljilja odlučila da se pretvara da je normalno da mi uputi pozdrav.* Jedino

o čemu je Olivera mogla da razmišlja u tom trenutku je sve ono što Ljilja jeste, a ona nije. Zažmurila je jako, isterala misli iz glave i otvorila oči. Naglo se uspravila i uzela poslednju breskvu iz činije. Tara joj je uputila prenačlašeno prek pogled.

– Uzela si poslednju breskvu! Znaš da su mi omiljene.

Olivera se pravila da je ne čuje i odgrizla delić breskve.

– Vera, nemoj da si baksuz. Ako je поделиš sa mnom voleću te zauvek – Tara je zatrepkala značajno.

Olivera je mogla da vidi zlatne fleke u Tarinim smeđim očima. Na trenutak oklevajući, klimnula je glavom.

6 Tarino lice se ozarilo i nestrpljivo je posegla za breskvom u Verinim rukama. Njeni elegantni prsti, nekako uvek čisti od boja sa kojima je svakodnevno radila, nežno su a smelo preuzeli breskvu. Završila je breskvu ne sklanjajući pogled sa Vere. Oliveru je Tarin pogled okovao. Jedno po jedno, voće iz činije je polako nestajalo. Letnja vrućina se vratila u Oliverinu kožu, i odjednom je sve postalo nepodnošljivo. Zlatna se prelivala u grimiznu koja se prelivala u bordo koja se prelivala u... Olivera je ispružila ruku i sklonila pramen Tarine kose koji se našao u predelu njenih očiju, fokusiranih na crvenilo jagoda. Zlatne fleke progutala je crna rupa u obliku Tarinih zenica. Telefon je zazvonio.

– Oh, to si ti. Ipak se viđamo u 3? Važi, krećem sa spremanjem. Ljubim te.

Tara je ustala sa ćebeta.

– Vuk je zvao, ipak se nalazimo malo ranije.

Olivera je zaboravila kako se diše.

– Vodi me na spoj na izložbu, jedva čekam! – Tara se okrenula ka svojoj kući, dok joj se u glasu čulo željno iščekivanje.

Mogla sam ja da je vodim na izložbu.

– Ti slobodno završi to voće, ja odoh da se spremam.

Nisam joj dovoljna. Nisam joj dovoljna. ~~Želim da je uhvatim za ruku i zaustavim.~~ Nisam joj dovoljna.

Tara je ušla u kuću i nestala iz njenog vidokruga, ili je Olivera spustila pogled, ili je zatvorila oči, ili je nestala, ili je sve nestalo.

Letnji dan opravdao je svoju titulu nepodnošljivom vrućinom. Olivera je sedela na starom ćebetu u dvorištu svoje najbolje drugarice. U činiji pored nje nalazila se jedna jabuka.

Jabuka je bila kisela u njenim ustima.

